

FOLK OG LAND

NR. 4 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 6. FEBRUAR 1965

LØSSALG 1 krone

Fra Ase Storaas
Mjøndalen
Sogn
Fotografert

ARMINIUS:

Europas ulykke: Winston Churchill

ET SPLITTET SINN OG EN STATSMANN MED EN TUNG BYRDE AV SKYLD

Englands Winston Churchill er død og dermed har den mann hvis siste innsats ble en tragedie ikke bare for England og dets imperium, men også for Europa og for den saks skyld for hele verden, forlatt den jordiske scene. For Norge ble hans innsats spesielt tragisk, fordi den påførte oss krig og okkupasjon.

Som ventet kunne være stiger det jammerhyl opp mot himlen fra presse, radio og talerstoler over den henfarenne. Det er det siste skrik fra historieforfalskerne, fra de falske patrioter, fra alle dem som fremdeles ikke har forstått at Churchill så langt fra å representere seier for noe som helst representerer Europas ødeleggelse og den hvite manns katastrofe.

Egentlig er vel verden alt klar over dette, men skinnet og bedraget må holdes oppe til det siste. Og så renner da krokodillettårene.

Det kan jo ikke benektes at Churchill i all sin diaboliske virksomhet viste glint av storhet. Men han var en anakronisme. Og ikke bare det, han var en splittet personlighet som vaklet mellom glint av klar forståelse for fundamentale sannheter og formørket rakkertjeneste for hemmelige makter. På ett område viste han også markant begavelse, mere enn som statsmann: litterær innsats.

Det var i siste halvdel av tredveårene det store skifte skjedde hos Winston Churchill. En kan si at han da for alvor ble trukket inn i

de hemmelige makters ødeleggende spill og ble det kanskje fremste redskap når det gjaldt å ødelegge Europa og den hvite manns posisjoner. Vi kan ikke garantere for riktigheten av det som hevdtes, men det forlyder at Churchills økonomi på dette tidspunkt var sterkt rystet, hans eiendommer var pantsatte til skorstenspipe og han hadde det i det hele tatt ikke godt. Så fikk han en meget hjelpende hånd som bragte ham på foten igjen. Noen nevner også Baruchs navn i den sammenheng.

Forbindelse med USA hadde jo Churchill alt gjennom sin mor som var av jødisk-amerikansk avstamning og som ble gift med den bizarre Lord Randolph Churchill, som også drev det til å bli finansminister en kortere tid, og som Winston har skildret i en av sine mange bøker.

Winston Churchill trer først for alvor frem på den politiske scene da han i 1911 ble marineminister og som sådan ordnet med Englands marineopprustning før første verdenskrig. Churchill hørte også dengang til krigspartiet, men noe direkte medansvar for krigsutbruddet kan man ikke tillegge ham. Dertil var hans innflytelse vel for liten. Men han sørget i all fall for at Englands flåte var klar da krigen kom.

Noen stor rolle spillet Churchill heller ikke under første verdenskrig. Hans navn er nærmest knyttet til det mislykkede Gallipoli-felttoget. I 1915 måtte han forøvrig gå av og deltok bl. a. som offiser på vestfronten.

Det er ellers bemerkelsesverdig hvor meget større politisk forstand han viste den gang enn senere. Som kjent fremla den tidlige britiske utenriksminister Lord Lansdowne senhøstes 1916 et memorandum, hvori han tok til orde for en forhandlingsfred med Tyskland - Østerrike. Churchill uttalte seg om

Forts. side 6

HANS S. JACOBSEN:

Seierherrens JUTSIS

Summa jus, summa injuria.

Disse ord betyr noe slikt som at den jus som blir satt på spissen fører til den største urett. De ble i forbindelse med en ordensoverrekkelelse i Studentersamfunnet en gang oversatt med at det summer av jus og injurier. Og det tar snart til med å se slik ut i reaksjonen på Albert Wieseners nye bok, som kom like før jul.

Jeg er i besiddelse av et av de første exemplarer av verket, hvor det på selveste titelsiden står «Seierherrens JUTSIS». Det ble snart korrigert. Men ordet er ganske bra det, som betegnelse på det såkalte rettsoppgjør etter okkupasjonen. Det kan gå troll i ord.

Og nå summer det av jus og injurier omkring Wieseners bok. Først lot det til at boken skulle ties ihjel, som så meget før den — i denne materie. Men så lanserte «Morgenbladet» — som er blitt et av landets beste debattorganer — 16. januar en helside på ledersiden, av fhv. riksadvokat Sven Arntzens kompagnon advokat Knut Blom, med svar fra forfatteren et par dager senere. Noen dager før hadde Quislingaktor Annæus Schjødt kompagnon advokat M. Dahl-Hansen i «Sjøfartstidende» gjort sitt beste som aktordefensor for Quislings tilsmutsingen. Sistnevnte kalte Wieseners innsigelse mot jutsisdommerens habilitet «det rene skjære nonsens», og tar opp den for lengst kremerte myten om kapitulasjonen «i Nord-Norge».

Churchills sorgelig redukserte Britannia

Albert Wiesener

Øyensynlig ikke helt fornøy med det, sendes advokat Annæus Schjødt jr. — formodentlig sin fars sønn — i frontlinjen med 1 1/2 side i «Verdens Gang» 23. januar, titulert «Spørser ved høylags dag». Den slutter med en ADVARSEL i fete typer: «Jeg kan ikke ut fra noen synsvinkel anbefale Albert Wieseners tilbakeblikk og forsøk på vurdering av rettsoppgjøret. Jeg håper derfor at han nå anser seg ferdig med dette emne».

Man kan nesten forstå en advokat på Vestlandet som skrev og spurte hvordan Wiesener etter denne bok virkelig våget ikke å utvandre fra landet.

Og så kom advokat Alf Nordhus i «Arbeiderbladet» 27. januar, med en halvside «drøvtygging om rettsoppgjøret». Han vil ha ro, for seg og sitt parti. «Boken fortjener ingen omtale, og burde helst forbigrås i taushet». Hvorefter han omtaler den i regjeringsorganet (som forøvrig også har utviklet seg i meget anstendig rettning som debattorgan, med en dyktig kulturredaktør) i dagens hovedartikkel. Han synes Wiesener er «synkvervet og har glemt det mest elementære». «Akk, ja san». «Wiesener gjør disse gode borgere en bjørnetjeneste ved nok en gang å fremmene okkupasjonsbegivenhetene». «Jeg lar ligge småspark til Pål Berg, h.r. dommer Erik Solem, h.r. dommer Ferdinand Schjeldrup og h.r. justitiarius Terje Wold. Det er menn av slik

Forts. side 8

har sitt årsmøte i ORIGINAL PILSEN, spisesalen, 2. etasje (Tollbugt. 8 b — vis à vis Posthuset — inngang gjennom restauranten i 1. etasje) lørdag 6. mars kl. 12.

Adgang har alle som har betalt medlemskontingent eller stønad i 1964 eller 1965.

Foruten den vanlige dagsorden med årsberetning og regnskap for 1964, valg m. v., vil det bli innledet til diskusjon om stortingsvalget 1965.

Melding om andre saker som ønskes tatt opp på dagsordnen må være sekretariatet ihende senest 25. februar.

I forbindelse med møtet vil det bli arrangert en fellesspisning i tilstøtende lokaler. Billetter til denne må løses ved inngangen innen kl. 12,30.

STYREMEDLEMMENE innkalles til møte samme sted og samme dag kl. 10.

Arbeidsutvalget.

NEI, VI GLEMMER IKKE!

Vi pleier vanligvis ikke ta innlegg som vi ikke vet hvor kommer fra, men etterfølgende er som man vil forstå anonymt i sakens natur. Det er fra en av de NS-familier høyesterettsadvokat Blom henviser til som skal anse seg «ferdige med hine fjerne år». Hvorledes det forholder seg med det viser innlegget fra en familie som er så terrorisert at de ikke engang våger å oppgi sitt navn til FOLK OG LAND. Familien svarer dette til herr Blom :

Inspirert av advokat Bloms parolle at de over 60 000 straffete (her er da de ifølge anordningens § 32 økonomisk medansvarlige ektefeller kun satt til 20%) ikke må kunne påberope seg at de ties ihjel, så henvendte jeg meg i dag forgjeves til et par av Oslos dagsaviser i håp om å få plass for denne artikkel, fordi jeg anser det vesentlig å korrigere advokat Bloms «bestemte inntrykk at den vesentligste del av de dømte for lengst anser seg ferdig med hine fjerne år o.s.v.». Det fremgår av samme avsnitt av Bloms såkalte anmeldelse, at denne ignorering av 20 års urett er forutsetning for at «vi på den annen side» skulle få kunne møte de «gode» landsmenn, det vil si på seierherrens betingelser. Det fremgår også klart av Bloms helse i «Morgenbladet» 16. ds. at de dømte som ikke godtar disse falske premisser fortsatt skal regnes til den «lille hårde kjerne». Det synes etter dette makt påliggende at Forbundet for Social Oppreisnings organ opplyser om det i det hele tatt var noen dømte som erklaerte seg skyldige ? ? ? ?

Forøvrig virker det påfallende at Blom som eksempel på hvor totalt han har glemt NS-oppgjøret anfører at det var i 1962 at Stortinget slutt behandlet dette. (Om det virkelig er så at Blom har glemt at det kun er 2/3 års siden så kan det altså ikke være av den grunn at han har saken i frisk erindring

at «Morgenbladet» har engasjert ham, men fordi han er bekjent som en av isfrontens ivrigste forkjemper).

Tenk hvor ubehagelig det for denne advokat må være på grunn av Wieseners bok nu så lenge etter på å bli tvunget til atter å huske på den rolle omtrent alle norske jurister spilte da det ikke lenger var forbundet med noen risiko å hevde de meninger man under okkupasjonen jo hadde vært tvunget til å kamuflere. Det er nok ingen tilfeldighet at de aller verste isfront-jurister er de som foretrak å kontrollere den tyske okkupasjonen på betryggende avstand, det gav slikt godt overblikk og man kunne sette sitt juridiske talent inn på noe så nyttig som å forberede det Blom kaller «renseses-prosessen». (Jeg kan tenke meg at svært mange dømte etter å ha lest hvordan Blom gjør seg til talmann for folkets rettsoppfatning føler seg oppmuntret til å dyrke privat omgang med nordmenn, som i 1945 ble patrioter).

Blom fastholder altså krampaktig at det ville vært i strid med nordmenns rettsoppfatning om man hadde latt de små passive medlemmer løpe. Men noe klart standpunkt før han klokelen ikke ta, han skriver laconisk: «Hvorvidt de små og hele folket hadde vært tjent med dette, at ikke alle 92.810 landsmenn ble gransket, må også overlates til historiens dom». Og dette skriver en Oslo-borger som jo må forutsettes å ha kjennskap til hvilke lidelser for-

Kirke, kristendom og kultur

I bladets nummer 29 hadde Olga Bjoner et lite innlegg, som var så absolutt på sin plass.

Vi utover landsbygdene kjener Olga Bjoner som den ildsjel hun var i forsvar for alt som var sundt og godt i vårt samfund. Og særlig gikk hun inn for bondesamfunnet. Ekte kristendom og ekte kultur var alfa og omega for henne. Løgn, falskhet og lureri tok hun så avgjort avstand fra.

I sitt innlegg stevner hun så riktig kirken og presteskaps for sin fremtreden i våre dagers situasjon. Her drives vitterlig med løgn og fordreieler over en lav sko. Det er sannelig ikke tider for mennesker som har levet opp i et annet, langt høyere moralsk nivå. Vår bondehøvding Johan Mellbye var av samme åndelig støpning som fru Bjoner.

Med dagens norske kirkeledelse kjører et annet spor. Kirken skulle vel være en sannhetssøker og en virkelig kulturspreder i vårt samfunn.

Efter min mening går kirken i dag inn for en nivellering i vårt samfunnsliv. Kristenliv, kulturliv og rettsutøvelse er ikke lenger på høyde. Jeg respekterer fru Bjoner for at hun er gått ut av statskirken slik situasjonen er. Når kirkeledelsen igjen vil gå inn for sann kristendom melder sikkert fru Bjoner seg i første rekke. Selv ønsker jeg ikke i dag å gå i norske kirker.

Frosta i desember 1964.

Bj. Rokseth

Innlegget har dessverre blitt liggende en tid, men er vel like aktuelt fremdeles. (Red.)

følgelsen av titusener av hans landsmenn har medført. For oss dømte må det etter dette være nærliggende å slutte at slik kan kun et menneske skrive som er helt fylt av et ubegripelig hat! Samtidig som denne advokat kollektivt beskylder NS-medlemmer for den største skjendsel mot egne landsmenn påstår han frekt «at det er såvisst ikke vi gode nordmenn som holder hatet levende» !!! Det må vel anses som litt av en rekord i hykleri det skriver Oslojuristen her har presteret.

«Forfatter» Blom følte seg sikkert tilfreds med sluttavsnittet: Om det skulle være så galt at Wiesener på grunn av teknisk kvalitet appellerte til yngre generasjoner, som altså ikke hadde opplevet okkupasjonens redsler, så måtte de som erstatning

Generalforsamling i A/S FOLK OG LAND

Generalforsamling i A/S FOLK OG LAND holdes på kontoret i Kierschowsgt. 5, fredag 26. februar 1965 kl. 11 hvortil innkalles aksjeeiere (andelseiere) til å møte enten personlig eller ved fullmakt til en annen aksjeeier. Det er kun adgang for aksjeeiere.

Til behandling foreligger:

Regnskap for 1964.

Valg på uttredende styremedlemmer.

Saker som ellers ønskes behandlet må meddeles styret ved dets formann kaptein Olaf Holm, Drammensveien 119, Oslo innen 20. februar.

Fullmakt kan eventuelt sendes til styrets formann under oven nevnte adresse, eller til redaktør Melsom under avisens vanlige adresse.

Styret

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme dag og sted kl. 10,15.

Drømmen om Norge

DER BOR I VÅRE HJERTER
EN SKJØNN OG HELLIG

DRØM,

SOM TENTE ALTERKJERTER,

VÅR DYPE LENGESELS STRØM,

DET ER EN DRØM SOM

TENNER

VÅR TRO, VÅRT HÅP, VÅR

LYST,

EN STJERNE KLAR SOM

BRENNER

HØYT OVER NORGEKS KYST.

DET ER EN DRØM SOM

NORGE

HAR TENT I VÅRE BRYST,

MED STOLTE KLIPPEBORGER,

MED FRED NÅR ALT BLIR

TYST.

NÅR AFTENSTJERNEN

FUNKLER

LA STRIDEN MANN MOT

MANN,

SOM STJERNENS GLANS

FORDUNKLER

— DØ HEN I NORGEKS LAND!

Kai Nordmann

Skrevet i fangenskapstiden i Dalane konsentrasjonsleir. Kan synges til tone av Schuberts «Am Brunnen vor dem Tore».

for «jøssinginnsats» bruke moderne Norgeshistorie som motgift. Dette er vel å undervurdere vår ungdoms sans for logisk tenkning alt for meget samtidig som det røber at Blom er redd for at dagens unge generasjon antagelig vil vurdere NS-oppkjøret sakligere enn de tidligere som fra 1945 har vært så opptatt med av prestisjemsessige grunner og i selvforsvar å hevde hvor fint de klarte å følge holdningskampens paroler. Det er nettopp dette inntrykk man sitter igjen med etter lesningen av Bloms artikkel:

at her har vi etter en selv god nordmann som ennu er

TIL SALGS

En helt ny og ubrukt «Condair» luftbefukter til salgs. Den passer i hjem og kontorer, og ellers over alt hvor man plages av tørr luft på grunn av oppvarming i den kalde årstid. Den hindrer uttørring av menneskers hud og slimhinner. Personer som er plaget av bronkitt, astma og visse allergier vil ha større behov enn andre av at luften inne i hus kan holdes på riktig fuktighetsnivå. Intet vedlikehold og full garanti. Kr. 395,— (kostet kr. 420,—). Bill. i eksp. mrk. «Helseluft»

Daglig friske blomster

Blomsterforretning
SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeide ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrov portfritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMÅL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen
Skotteksgaten 20 v/ Metodistkirken.
Bergen

så bundet av fortidens ensidige forenklete paroler og tankeklikseier at han ikke lenger er i stand til å frigjøre seg derfra og forsøke å tenke individuelt på saken og stille seg diverse spørsmål som begynner med HVORFOR ...

NS-familie som aldri kan glemme.

FOLK og LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSMØR, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Den dårlige samvittighet**

Den amerikanske professor av norsk byrd Lyder L. Unstad skrev som kjent for noen år siden en studie over Vidkun Quisling. Den skilte seg sterkt og avgjort fra den vanlige autoriserte nedrakking, og da den ble sendt ut i norsk oversettelse ifjor fikk den navnet «Sannheten om Quisling». Dessverre finnes det imidlertid også noe en kunne kalte «Løgnen om Quisling» i dette land. Og skjønt det unektelig har blitt adskillig bedre de senere år ettersom opplysningen skrider frem og de verste heterne ikke lenger råder grunnen alene, så stikker den da hodet ganske energisk frem i blant.

Det var påtalemyndigheten representert ved Annæus Schjødt som la opp til den simple personlige diskriminering av tiltalte. Slik propagandaen hadde vært ført fra britisk-norsk side og slik motsetningene som følge av denne hetspropaganda og alt den førte til hadde utviklet seg, var det naturligvis både takknemlig og lettvin for aktoratet å fremstille Quisling ikke bare som den store motstander og etter deres mening opprører og høyførerer, men også som en personlig lurv, en småkjeltring og et mindreverdig individ. En slik fremgangsmåte er jo ikke ukjent ved maktskifte rundt omkring i tilbakeliggende land. Vi kjenner det fra Cuba, fra Argentina og fra Tyrkia, for bare å nevne noen. Der ble også de styrtede makthaverne gjort til usle individer som hadde beriket seg selv og som var kjeltringer i smått og i stort.

Det var den uforglemelige skammen til aktoratet i Quislingsaken at det ikke holdt rettens og anstendighets fane høyt, men lot seg forlede til å bruke disse cubametodene.

Det var ikke tilstrekkelig for makthaverne å dømme Quisling på det politiske plan. Hans personlige hederlighet og hans fedrelandssinn skulle også anfektes mest mulig. Hans navn skulle trekkes ned i samme sølen hvor de nye makthaveres tanker hørte hjemme.

Så ble han da ikke bare tiltalt og dømt for å ha tilranet seg en myndighet som man bestred hans rett til, skjønt det internasjonalt naturligvis ikke råder tvil om en okkupants rett til å delegere sin folkerettslige myndighet til innfødte. Slik det da også ble gjort når det gjaldt administrasjonsrådet. Quisling ble ikke bare dømt for sitt forhold som statssjef de facto, men også som personlig tjuv og kjeltring når det gjaldt statshandlinger han utførte.

Det var ingen ærefull sak som ble ført mot Vidkun Quisling, og det må i første rekke bli denmann som utad trådte frem som bæreren av denne forsimplede prosess, høyesterettsadvokat Annæus Schjødt, som må føle beskjemmelsen tungt. Vi forstår at samvittigheten kan plage ham. Men vi forstår ikke at det kan hjelpe nå tyve år etterpå å lansere de samme sjofelheter mot den dømte som gang.

Og det er det som eiendommelig nok i stor utstrekning har hendt i forbindelse med Osloavisenes anmeldelser av høyesterettsadvokat Wieseners bok om «Seierherrens justis». I tur og orden har Quislingaktorens kompanjoner rykket ut, først høyesterettsadvokat Dahl-Hansen i «Sjøfartstidende» og så høyesterettsadvokat Annæus Schjødt jr. i «Verdens Gang», og istedenfor å befatte seg med de argumenter og de anklager mot landssvikoppkjøret Wiesener legger frem i sin bok, kaster de seg begge monomant over Quislings personlige hederlighet igjen.

Nå er det i og for seg intet unaturlig i at de jurister

Elverum 1940

Alfred Dale:

Ei åtvaring

Det har i disse dager vist seg høylig påkrevet at «Samfundets Støtter» gjennomgår et repetisjonskurs i hva som skjedde i stortingsmøte i Elverum for snart 25 år siden. Det foreligger, har det vist seg, en interessebetont selvsuggesjon og / eller hukommelsessvekkelse.

«Presidenten har altså foreslått at Stortinget bemyndiger regjeringen til, inntil det tidspunkt kommer da regjeringen og Stortings presidentskap etter konferanse innkaller Stortinget til neste ordinære møte, å vareta rikets interesser og treffen de avgjørelser og beføyelser på Stortingets og regjerings vegne, som må ansees for påkrevd av hensyn til landets sikkerhet og fremtid».

FØRRE: «Jeg vil spørre hvilken hjemmel man har i Grunnloven for en sådan beslutning. Jeg går ut fra at den er der, men jeg vil spørre hvilken paragraf det er».

STRAY: «Det gir seg av seg selv, for vi har en bestemt melse om at regjeringen kan gi provisoriske anordninger i det tilfelle Stortinget ikke er samlet. Det er den samme fullmakt vi gir nå».

FØRRE: «Hvis Regjeringen har den fullmakt, behøver den ikke få en ny».

GETZ: «Fullmakten ligger i situasjonen, vi kan ikke begynne å lete etter paragrafer».

PRESIDENTEN: «Det er en helt riktig bemerkning, og Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid da Stortinget ikke er samlet».

O.

som var spesielt aktive under «retts»-oppkjøret føler trang til å ta til motmæle mot Wieseners hudfletting av det de var med på den gang. Derfor forstår vi at en advokat Nordhus anmelder boken i «Arbeiderbladet» og en advokat Blom i «Morgenbladet», og at begge etter evne sabler den ned. Riktig nok blir en ikke imponert over deres forsvar for «retts»-oppkjøret, som jo ikke består i tilbakevisning av Wieseners anførsler, men bare i en konstatering av med hvilken lede og vemmelse de har lest boken. Som sagt, ingen blir forbause over slike innlegg fra folk som forsvarer seg selv sammen med den dårlige sak.

Men det enkelte kanskje forbauses over er at aktoratet fra dengang saken mot Quisling var oppe fremdeles er så plaget av dårlig sam-

og lær: Slik gjeng det med alle dei som set seg opp mot den rette og sanne marxiske læra og den eine sanne kommunistiske kyrkja på jord.

La to tusen lida hardt og la resten vera, seger Wiesener. Kor lite den mannen skynar av fyremålet nedhogginga! Nei, fyrti tusen støtt ut av samfundet og ut i myrkret er eit verk det stend age og redsle av. Me ser alle kor det gjeng med dei som i tri vikor leika regjering, to kjem sikkert ikkje attende til Tinget, og eg er forviten å sjå kor mange av dei som att er som torer stilla seg til val.

Dette var nokre av dei tankane som rann meg i sinnen då eg i Verdens Gang las bokmeldinga av «Seierherrens justis». Den er skriva av h. r. advokat Annæus Schjødt jnr., sonen altso, ikkje faren, han som var anklagaren mot Quisling. Den har overskrifta: «Spørkelser ved høylys dag», og sluttar slik med feite og store bokstavar, reine vegskiltet altso:

«En advarsel

Jeg har med denne anmeldelse ment å si at jeg ikke ut fra noen synsvinkel kan anbefale Albert Wieseners tilbakeblikk og forsøk på vurdering av rettsoppkjøret. Jeg advarer mot den og fraråder alle og enhver å kjøpe den — hverken historisk, metodisk eller vurderingsmessig holder den mål».

Eg gjeng no i mitt tre og sekstiende år, eg har sidan eg vart vaksen prøvd å fylgia med i bladmeldingar av litteratur. Eg må segja at eg ikkje har lese makin, dette er visselig eit høgdepunkt, det er ei natt med leik med lange knivar. Å jau, eg kjenner og advokatar og slikt når dei melder bøker, men og der stig bokmeldinga til Schjødt jnr. opp som ein Mont Blanc millom kjempor.

En advarsel! Jau, eg kjenner den lirtonen, juristane har vore ivrige blåsalar med nokre Oslo-advokatar som storblåsalar. Me veit kvar denne vindan blæs ifrå, me kjenner presteskapet til den eine, sanne politiske kyrkja på jord.

Kvar stend og stod du, Kalv? Små inkvisitatorar er ute og spør, Kalvane veit kva det tyder — og tegjer.

Min kjære mann og trofaste kamerat

JØRGEN BJONER

døde i dag,

Hobøl, 26. 1. 1965

Olga Bjoner

Om historieskrivning

Av KAI NORMANN

Norges triste bidrag til historieskrivningen

«Historie» er et ord formet av mennesker som likte å fortelle en historie. Historiens røtter er dype og vidtforgrenet i menneskets sinn. Helt fra tidenes morgen har menneskene følt trang til å berette om fremrakende personligheters bedrifter — heltedyrkelse er eldre enn tilbedelse av guder. Sist men ikke minst hadde folk lyst til å tale om seg selv og sin familie. Ut fra familiefølelsen var det dem en stolthet og glede å bevare i erindringen beretningen om hvilke gjeve karer deres ferfedre hadde vært i arbeid og strid, stoff gjenstand for kunstnerisk bearbeidelse i form av rytmisk resitasjon eller sang. Følelser som ble vekket ved tanken på visse gledelige eller tragiske eller heroiske begivenheter — i nuet eller i fortiden — fikk sangen til å strømme fra sjeldsydet hos kunstneren, sangen sang seg selv i den skapende åndsbevissthet hos dikter-musikeren, hjertets sang manifesterer seg i ord, kanskje melodi. På denne måte — løftet som på skjold av en stigende bølge av religiøst betonet tilbedelse — ble guder og helter æret.

— å ha forfedre med navn som eide klang i stammens eller folkets bevissthet var like gjevt som å ha barn som kunne fortelle en senere slekt om hva jeg har utrettet.

Historien har en indre side og denne side er det menneskelige hjerte. Historie er jo historien om oss selv! Den forteller oss om mennesker som faktisk på mange måter er svært like gjennom alle

Historien begynner med historiefortellerne. Erindring, minne, saga er andre ord for historie. Begivenheter og bedrifter verd å bevares i erindringen skulle gjenfortelles så ofte at de ikke ble glemt, men levet videre i sagaen som kostelig arvegods gitt til sene slekter. tidsalder og alle kulturer. Ikke bare like i håp og fortvilelse, i kjærlighet og hat, i godt og ondt, i frykt og i tapper triumf over døden, men også i dette at de forsøker å skape en bedre verden — ved kunst, filosofi, religion.

Derfor ser vi hvordan historien — som tok sin be-

gynnelse med historiefortelleren -- tilslutt søker å løse seg fra tidens og rummets begrensning og rekker armene opp mot Det Evige. Vi ser den favne inn filosofien og søke videre mot metafysikken.

Historien, alle vitenskapers mor, roten til enhver vitenskap . . . Hvis mennesket ikke hadde ervervet evnen til å erindre, og således kunne forevige sin erindring i Historien, ville vi ikke ha kunnet utvikle de åndsevner som har gjort det mulig for oss å komme til klarhet over vår plass i universet.

var plass i universet.
Historiens mål er å løfte
menneskeheten mot stjernene
i den store syntese av all
menneskelig glede og lidelse
kunnskapen om oss selv og
om vårt ansvar. Vi er an-
svarlige overfor Evigheten
fordi vi i vårt innerste er
noe annet og noe mer enn
det vi synes å være. Vi er
skapende ånder som midler-
tidig bebor menneskelige
dyriske legemer.

Sprog betyr å artikulere, gi uttrykk for noe man vil meddele. Bak skapelsen av sproget ligger den skapende tanke. Hva kanskje de ferrest av oss er klar over er at hver eneste prosess i universet — ja i alle universer — er uttrykk for skapende tanke. Fra begynnelsen var der orden, skapende ånd, Ordet, Logos.

Derfor uttrykker hvert levende vesen — engel, menneske, orm — seg gjennom sitt sprog, sitt «sjelesprog», sine vibrasjoner som forteller en sann historie om hvha dette vesen virkelig er. Dette sprog utgjør det eneste virkelige og sanne sprog, fordi stemmen er **sannhetens røst**. Denne stemme lyver ikke. I menneskets innerste vesen — når man er absolutt ærlig — taler den til oss som samvittigheten.

Historen — slik som den fortelles av vanlige mennesker eller skrives av historikere — gjengir historiske fakta — eller hva som antas som fakta. Vi hører om begivenheter i den fysiske verden, og hvis historikeren er innstillet på å ta et standpunkt til disse fakta, hører vi hvordan han utlegger og vurderer dem, hvilke sluttninger han trekker, hvordan han ser på historiske personer, deres karakter, deres grunn for å gjøre ditt og datt, hvordan de ble tvunget av omstendighetene eller hvordan de trang omstendighetene, så at alt la seg til dette slik som da ville det.

NIELS NIELSEN:

Europas Kulturcentrum er Tyskland

Europa er efter den anden Verdenskrigs Ragnarok gle-
den tilbage i de gamle Fol-
der. Men vedblivende kan
man i Dagbladene og filoso-
fisk indstillede Tidsskrifter
læse dybsindige Betragtnin-
ger, der gaar ud paa at un-
dersøge Aarsagerne til at en
stor Nation som Tyskland
1933 underkastede sig Rigs-
kansler Adolf Hitlers natio-
nale Socialisme.

For at faa en Forstaelses
af hvad der er karakteristisk
for det tyske Folk sjælelige
Tilstand er det nødvendig
at søge i de historiske Akter
et Par Hundrede Aar tilbage
i Tiden. Gennem det 18. og
19. Aahundrede var Tysk-
land som en Sjæl uden Le-
geme. Filosofferne hinsides
Rhinen havde opbygget deres
Tankekongekonstellationer angaa-
ende Verdensaltets Struktur

Naturfilosofi var den tyske Filosof, Friedrich Wilhelm Schelling, der i «System des Transzendentalen Idealismus» redegjorde for sin Grundanskuelse af Menneskets Stilling i Tilværelsen. Resultatet av sine Undersøgelser paa dette mystiske Omraade, klargjorde han i

følgende Konklusion : «I denne Fænomenernes udvortes Verden skjuler sig en anden indre, som vi ikke kan opdage med vore Sanser, eller begribe med vor Intelligenz. Den svarer imidlertid paa en underfuld Maade, paa ethvert Punkt, til hin. Vi har en intuitiv Følelse af at begge Verdener er forbundne ligesom ved et Strængespil, saaledes at enhver berøring af en Tangent i Yderverdenen fremkalder en fjernflydende, hemmelighedsfuld Klangfarve fra den usynlige indre Verden. Men ingen menneskelig Forstand kan opdage de skjulte Forbindelsesstrænge. Kun den begejstrede Fantasi anerer deres Tilstedeværelse, og den svinger sig, som pa en sublim æterisk Sfære, let og sikkert over fra den ene Verden til den anden».

Grundlæggeren af Kriticismen, Filosoffen, Professor Immanuel Kant, har med sine Hovedværker været af enestaaende Betydning for den filosofiske Videnskab, Tysklands Metafysikkere har reist deres store transcendentale Skyskrabere i Forsøget paa at overskride vor Videns

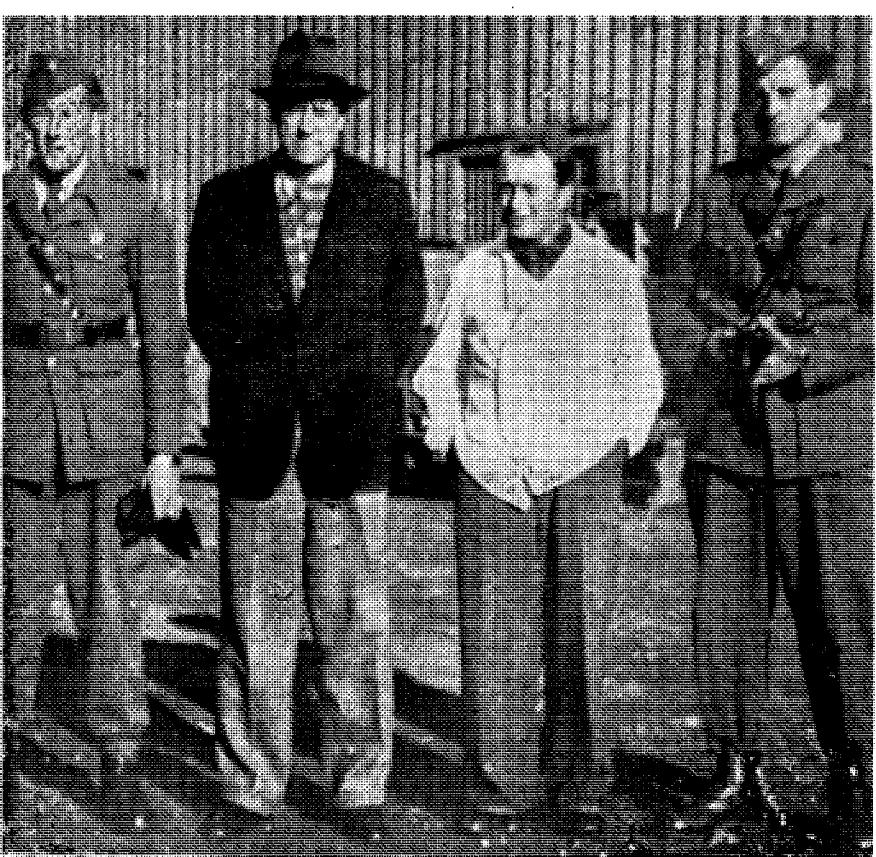
Forts. side 6

Oppmarsj på partidagen i Nürnberg i Det tredje Rikes tid

O. K.:

Den hårde kjerne

Utsultet og plaget blant sine voktere på Akershus

Advokat Wiesener har som kjent skrevet en bok «Seierherrens justis».

Denne bok har gitt vann på møllen til alle Quisling-hater i dette landet. Den ene hatefulle artikkelen etter den andre har dukket opp i pressen i det siste.

I «Verdens Gang» har Annæus Schjødt jr. en artikkell som antagelig er den styggeste av dem alle. Blant alle hans hatefulle utfall mot Quisling vil jeg sitere ett. Schjødt skriver:

«Mytedannelsen omkring Quislings skikkelse har stukket hodet opp mange ganger etter krigen — gang på gang gjøres det forsøk på å befri portretten av ham for alt som var snusket og utselt, slik at han kan bli stående som en idealist med tro på sitt kall og med en hellig overbevisning».

«Det var mangelen på idealisme, på kraft og rettsinn som føltes så knusende under denne sak. For skulle Norge få den tvilsomme ære å være hjemland for forræderen over alle forrædere, hadde i hvert fall de fleste av oss håpet at det skulle være perspektiv og reisning imannens skikkelse».

Og det kan Annæus Schjødt prøve å innbille oss at han «håpet at det skulle være perspektiv og reisning

imannens skikkelse». Jeg tenker heller at han hadde håpet at Quisling skulle ha lagt seg på gulvet i Losjens store sal og skreket.

Og det hadde ikke vært det minste rart om Quisling hadde brukket sammen slik som han ble behandlet.

Jeg har hatt den ære å være vitne i rettssaken hans. På forhånd var både Quisling og vi blitt sultet ned slik at klærne hang og slang rundt oss. Og hadde sultingen fortsatt slik etter Quislings død, som før han ble skutt, så hadde vi uten tvil sultet ihjel alle sammen. Schjødt kan bare spørre overlegen ved fengslet, så vil han få min påstand bekref tet. Ved et rent tilfelle fikk jeg anledning til å snakke med en ung mann som hadde sittet i Sachsenhausen og senere var puttet inn på nr. 19 som «tyster».

Jeg sa til ham: «Si meg nu ærlig: Hvor var det verst, her eller i Sachsenhausen?». Han svarte: «Det kan bli ett fett».

Midt under rettssaken ble Quisling trukket opp på et sykehus og måtte gjennom gå en meget smertefull prø ve fordi «seierherrene» vil finne ut om han var gal.

Forts. side 7

ARMINIUS:

Nasjonalsosialister også i England

SLIK SER COLIN JORDAN DET, SOM I TO VALG VELTET LABOURUTEN-RIKSMINISTEREN GORDON WALKER

Suppleringsvalgene i Storbritannia har vakt stor oppsikt verden over og alle hånde demokrater rundt omkring i partiavisene er iferd med å bortforklare dem. Pussig nok er både borgerlige og sosialister enige om at utfallet var en rent generell mistillitserklæring til Labour og slett ikke hadde noe å gjøre med det som var valgets kjerne: rasespørsmålet.

Ved det egentlig valg ifjor høst hadde Labour stillet sin utenriksministerkandidat Gordon Walker i den sikre Labourkrets Smethwick. Imidlertid var ikke kretsen bare en antatt sikker Labourkrets. Den var også midtpunktet for en bitter rasestrid. Tusner på tusner av farvede immigranter hadde strømmet inn i denne krets og okkupert boliger og delvis arbeide. De hadde skapt usikre forhold med narkotikahandel, ran og prostitution. Så optrådte en mann som heter Colin Jordan og som var en meningsfelle av den amerikanske Lincoln Rockwell som vi skrev om i forrige nummer. Han er nestleder av den internasjonale WORLD UNION OF NATIONAL SOCIALISTS hvor Rockwell er leder. Colin og hans hakekorsprydede meningsfeller deltok aktivt i valgkampen og oppfordret velgerne til å sitte hjemme. Resultatet var at så mange arbeiderpartivelle satt hjemme at Walker falt igjennom og den konervative kandidat ble valgt. Han hadde forøvrig uttalt seg for restriksjoner i forbundet med den farvede innvandring og ble voldsomt angrepet av Labour i Underhuset for denne «skammelige opptreden».

I England må et regjeringsmedlem være medlem av Underhuset, så Walker ble etter Labours valgsieier stillet opp i et suppleringsvalg i en enda sikrere Labourkrets etter at Labour hadde latt den opprinnelig valgte adle og gå over til Overhuset, slik at mandatet ble ledig. Påny rykket Colin Jordan og hans menn ut. De drev en valgkamp som ikke bare var effektiv, men også hadde sine humoristiske innslag. Det gikk imidlertid også hårt for seg og Jordan ble på et valgmøte overfalt av en organisert Labour-gjeng og slått ned. Resultatet var imidlertid nøyaktig som i Smethwick. Gordon Walker dumpet påny igjennom fordi hans velgere hadde lyttet til Colin Jordans pro-

Colin Jordan

paganda og satt hjemme.

Hjem er så denne Colin Jordan som i alle avisene fremstilles som Englands forrykte politiske klov, slik Rockwell blir det i USA? Han er skolelærer av profesjon, men ble avsatt på grunn av sin politiske virksomhet. For to år siden trådte han opp som erklært nasjonal-socialist og hans bevegelse tok navnet NATIONAL SOCIALIST MOVEMENT. Selv skriver han om dette i sitt hovedorgan THE NATIONAL SOCIALIST:

«Jeg gjorde dette fordi jeg var trett av maskering som likevel ikke virket og kompromisser hvor svakhet paraderte som visdom. Jeg trodde på den siste styrke og effektivitet av åpent å gå inn for, uansett den nuværende situasjon, den eneste styrke som er i stand til å redde Storbritannia fra ødeleggelse og gjøre det stort igjen. Og jeg gjør det fremdeles. Erfaringene de to siste år har ikke fått meg til å tvile på riktigheten av åpent å være nasjonal-socialist. De har bekreftet

og styrket min oppfatning».

Og hvorfor tror så Colin Jordan på nasjonal-socialismen? Han forklarer det blant annet slik:

«Demokrati kan ikke helbrede demokrati. Den som tror at det system som karakteristisk har fremkalt Storbritannias stilling av i dag kan frembringe sin egen helbredelse et gjenstand for en slik grad av ønsketenkning at det nærmer seg mental forstyrrelse. Bare en revolusjonær forandring av hele systemet, dets prinsipper og verdier slik at de baseres på begrepet om folket som et korporativt fellesskap kan redde Storbritannia fra ruin og gjøre det stort igjen. Navnet på denne forandring er nasjonal-socialisme. Intet annet kan greie det».

Som vi nevnte fikk Jordan sparken som lærer på grunn av denne sin politiske oppfatning og han har ellers vært gjenstand for den vanlige forfølgelse på alle områder, iberegnet overfall og korporlig overlast. Likevel sier han:

«Å stå åpent frem i dag som nasjonal-socialist er ingen lett og hyggelig ting å gjøre. I høy grad det motsatte som dere alle er oppmerksom på. Det er i seg selv et sikkert tegn på overbevisning, alvor og uavhengighet. Hårdt og ubehagelig som det er har det dog sin kompensasjon. Det medfører stor tilfredsstillelse, inspirasjon og moralisk styrke at du åpent er en del av den historiske kamp for arisk sivilisasjon for hvilken tusner på tusner har gitt sine hjerter, år av hengiven tjeneste og til

Forts. side 7

Den engelske presse er sterkt oppatt av Jordan

THE
NATIONAL SOCIALIST

CHURCHILL —

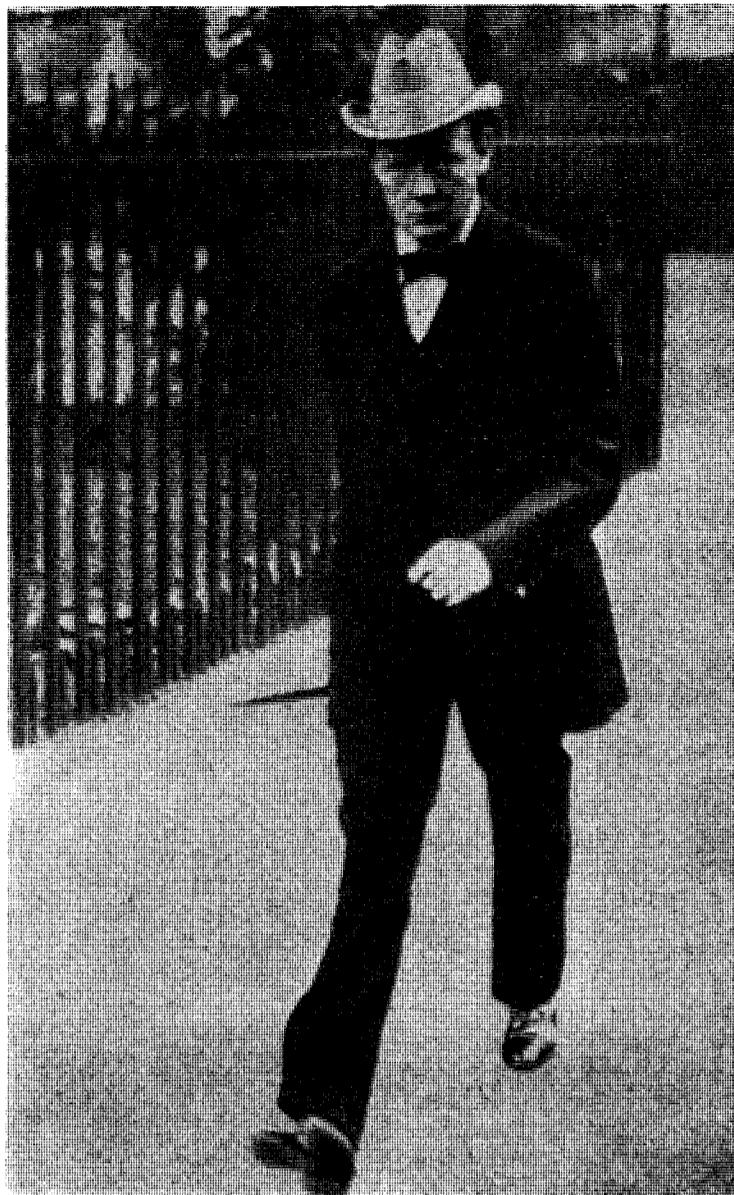
Forts. fra side 1

denne plan i 1936 til William Griffins, redaktør av et av USA's største tidsskrift. Hans samtale med Griffins gjaldt egentlig Englands krigsgjeld til bankene i Wall Street, som var formidabel. Churchill på sin side mente at det egentlig var USA som skyldte England penger. Til dette svarte Griffins at hvis USA ikke var kommet med i krigen hadde England vært ferdig. Churchill kom da med disse bemerkelsesverdige ord: «Amerikas inntræden i krigen var en stor feil. Hadde ikke Amerika gått med hadde de allierte sluttet fred med Tyskland våren 1917. Hvis det da hadde blitt fred, ville ikke sammenbruddet kommet i Russland og vi ville følgelig ikke ha hatt noen kommunisme. Det ville ikke ha kommet til uroligheter i Italia og vi ville ikke ha opplevet noen fascism. Enn videre var det ikke blitt undertegnet noen Versailles-traktat med Tyskland, grunnlaget for den nasjonalsosialisme som bragte partiet til makten. Uten Amerikas krigsdeltagelse ville vi ikke hatt alle disse «ismer» som oversvømmer Europa og jager de parlamentariske regjeringer på porten. Hvis England hadde sluttet fred i 1917 hadde også 1 million unge menns liv vært spart».

Det var forøvrig omtrent på samme tid at Churchill uttalte seg meget positivt om Hitler og uttalte ønsket om at England om det kom i nød måtte få en slik fører.

Dette henger kanskje sammen med det syn han den gang gav uttrykk for på kommunismen og jødenes andel i det som skjedde i Russland. Den 5. november 1919 uttalte han for eksempel om dette i Underhuset: «There is no need to exaggerate the part played in the creation of Bolshevism and the actual bringing about of the Russian Revolution by these international Jews — atheist Jews. The majority of the leading figures are Jews. Moreover, the principal inspiration and driving Power comes from the Jewish leaders. In the Soviet-institutions the prominence of Jews is even more astonishing. And the principal part in the System of terrorism applied by the Extraordinary Commissions for Combating Counter Revolution has been taken by the Jews and in some Cases Jewesses. The same evil prominence was obtained by Jews in the period of terror during which Bela Kuhn ruled in Hungary.

I norsk oversettelse: «Det er overflødig å overdrive den

Churchill ved krigsutbruddet 1914

rolle disse internasjonale jøder — ateistiske jøder — spilte i skapelsen av bolsjevismen og fremkallingen av den russiske revolusjon. Majoriteten av ledende personer er jøder. Enn videre, hoved-inspirasjonen og den drivende kraft kommer fra de jødiske ledere. I sovjetinstitusjonene er jødenes fremskutte stilling enn mere forbausende. Og hovedparten av terrorisme som ble brukt av den ekstraordinære kommisjon for bekjempelse av motrevolusjon har jødene, og i noen tilfeller jødinner, besørget. Den samme onde fremskutte stilling ble oppnådd av jødene i terrorperioden under hvilken Bela Kuhn styrte Ungarn».

I sitt store og betydeligste litterære arbeide «The World Crisis» som omhandler tidsrummet 1911 til 1921 og er på seks bind viser han både riddelighet og forståelse overfor Tyskland, hvis kamp mot en hel verden han beundret. Han taler her for en europeisk forståelse, han fordommer hevntankene og han vender seg skarpt mot de uhyrlige krigskadeerstatninger. På bakgrunn herav er det nesten uhyggelig å se hvorledes han selv før og under annen verdenskrig som britisk krigsleder hand-

let i direkte strid med disse sine egne anførsler.

Det finnes knapt noen annen forklaring enn Churchills rasebetingede splittede sinn i forbindelse med de krefter han kom under innflytelse av i slutten av tredveårene. Premierminister Baldwin har forøvrig gitt en meget treffende forklaring på hvorfor og hvorledes Churchill skiftet kulør og til slutt som han selv sa allierte seg med den onde selv i sin kamp mot Tyskland. Baldwin sa: «Staten også Englands krone, er ikke mere herre over sin historie. Makter som vi ikke har kontroll over lar i England som i andre land spesielle særinteresser råde». Churchill var marionetten i denne tragedie. Vi husker hans ord i 1936 til general Wood: Vi må snart ha en krig med Tyskland, fordi Tyskland blir sterkere enn vi kan tillate!

Churchills rolle når det gjelder fremkallingen av annen verdenskrig og dens utglidning mot barbariet er tilstrekkelig klarlagt av både amerikanske, britiske og delvis også av tyske historikere. Det er bare her i Norge en fremdeles opererer med de gamle løgner og den gamle historieforgfalskning. Og dog burde vi her vel mere enn andre ha fått øynene opp for

Europas Kulturcentrum —

Forts. fra side 4

Grænsen og erkende de første Substanser for Tingenes eller Tilværelsens væsentlige Indhold. De har forstaaet, at der er enfolde Begreber d. v. s. uopløselige abstrakte Bestemmelser, og at det er deres Forbindelser, der frembringer alt det øvrige, at Reglerne for deres gensidige Forening, eller deres Modsætning, er Universets første Love. De har prøvet paa at naa dem, og ved den rene Tanke at genfinde Verden, saaledes som Iagttagelsen har vist os den. Men de har maattet give tabt paa Halvvejen, og deres kæmpemæsige Bygning, der er gennemgaende kunstlet og skrøbelig, staar for Fal. Den ligner disse foreløbige Stilladser, der kun tjener til at betegne en kommende Bygnings Plan. Sagen er nemlig den, at vi paa alle Sider er overfløjede af Tidens og Rummets Uendelighed. Vi er kastede ind i dette uhyre Univers som et Skaldyr ved Havets Bred, eller som en Myre ved Foden af et Bjerg. Hvad vi end gør, kunne vi kun, og det endda kun gennem Gætning, naa op til en Begyndelses-tilstand. Men denne Tilstand afhænger af en foregaaende, som igen afhænger af en anden, og saaledes fremdeles, saa vi er nødt til at tage den som noget blot givet, og give Afkald paa at aflede den, skønt vi ved, at den burde have været afledet.

Det nye Tyskland efter den første Verdenskrig havde Nederlagets bitre Arv at kæmpe med. Kejser Vilhelm den Anden havde i 1890 afskediget Otto von Bismarck, der efter Sejren i 1871 oprettede det tyske Rige med sig selv som Rigskansler. Hans dristige Politik førtes til et Sammenbrud af den første Verdenskrig. Ifølge Versailles-Traktaten maatte Tyskland afstaa Alsace-Lorraine, Posen, Vestpreussen m. m. Den tyske Hær maatte kun tælle 100.000 Mand. Krigsskylden blev lagt paa Tyskland, ligesom en Krigsskadeserstatning, som dog ikke nærmere blev stipuleret. Store Dele af Middelstanden blev styrtet ud i Armod ved Inflation og den dermed følgende stærke Prisstigning. Landet maatte

igenom mange Aar med en Arbejdsløshed, som det var umuligt at faa Bugt med indenfor Demokratiets Rammer. Den lige og almindelige Valgret reddede imidlertid Landet ud af Misseren. For en Gangs Skyld gjorde den sin Nutte. Den kunde jo ikke fratares Folket, og den førte under det demokratiske System til at Borgerne brugte Stemmeretten til at give Udtryk for Følelsen af at være

bedraget. Det var dette Moment der gav sig Udsig i de Millioner af Stemmer, som Adolf Hitler fik den 30. Januar 1933, da han overtog Posten som Rigskansler. Han kom til Magten for at gøre en Ende paa de indre Konflikter. Og han genrejste den tyske Prestige overfor Udlændet, han genindførte Lydighed blandt Civilbefolkningen, og han skaffede Hundretusinder det Arbejde og det materielle Velvære, som ikke kunde opnaas under Weimar-Regimet.

Derfor er den Kritik, der er rejst mod Adolf Hitlers Genrejsning af det tyske Rige efter det nationalsocialistiske Riges Sammenbrud, ganske indifferent og uden konkret Træfsikkerhed; den er et Fejlskud og indeholder ingen fulgyldige Beviser. Angrebspunkterne kan sammenfattes i følgende Resumé: «Adolf Hitler havde aldrig fremsat en eneste positiv Idé, men kun tordnet imot dem, der var Skyld i Tysklands Ulykke, og paastod at han, nar han havde faaet Magten, kunde afhjælle saavel de indre som ydre Mangler, og straffe de skylidige. En Serie komplicerede Manøvrer og Intriger havde skaffet ham Magtsædet, men udoover at slaa Fjenderne havde han kun vist, at han ikke positivt vidste, hvad han skulde gøre med Magten, naar han havde opnaet den. Militært var Tyskland svagt; han vilde gøre det militært stærkt. Naar han havde naaet dette Maal, maatte han hugge sig Vej frem til Myndigheden indadtil, og han kunde bruge Ekspansionen som Basis for en Forsikring overfor de terroriserede og halvsultne Tyskere, der arbejdede som Slaver for at tilfredsstille hans Krigsmaskines Krav om at de, naar engang Ekspansionen var fuldført, vilde blive rige i al Evighed». — Alle disse Beskyldninger kan let tilbagevises som Skrøner uden positivt Indhold.

Lad os se lidt paa hvorledes Forholdene var i Tyskland efter den første Verdenskrigs Afslutning i 1918. Folket var splittet i to Dele. Langt den mindste Part bestod af den nationale Intelligens, de immaterielle, der ikke gav sig af med legemligt Arbejde. Det er karakteristisk for denne Klasse at den trods sine aandelige Ideologier dog er behæftet med en blaseret og overfladisk Ligegeyldighed. Den anden Del var den brede Befolkning af Haandens Arbejdere, Industriarbejdere og Bønder. Under nogenlunde tidsvarende Livsforhold er Livet og Arbejdet paa Landet sundere end i Byerne; det giver en kraftigere og sunde-

Nasjonalsosialister også i England —

Forts. fra side 5

og med sine liv. I ånden marsjerer du sammen med disse «brune bataljoner» av igår og de sammen med deg mot en ny morgen da verden vil være vår.

Jordans blad inneholder også en oversikt over virksomheten i 1964. Som så mange andre og lignende bevegelser har også hans vært rammet av indre spild, idet en gruppe under ledelse av den tidligere generalsekretær brøt ut. Likevel hevdes det at virksomheten har øket, noe som den klippmontasje av engelske aviser vi gjengir viser.

Det regnes ellers opp en rekke demonstrasjoner partiet har arrangert. Således ble det innimellom ondarte-de røde demonstrasjoner demonstrert til fordel for Sør-Afrika utenfor ambassaden.

Under en annen demonstrasjon laget en organisert gjeng av jøder spetakkel, berettes det, noe som resulterte i at tre av de overfalte ble arrestert.

Da lederne for en tilsvarende organisasjon i Frank-

re Slægt med enklere Livsvaner, et bedre afbalanseret Nervesystem og en friskere, hverken i enkelte Dele eller som Helhed, udsldit Hjernevirksemhed. Under sin godt optrænede fysiske Kraft, og stærkt udviklede praktiske Sans, bevarer Landbefolkningen sin intellektuelle Reservefond. Det er National-socialismens Fremtidsperspektiv at bygge Bro mellem Byernes Asfalt og Landets Muldjord.

Det viser hvor stor Magt Vane og Tradition har over Mennesker, at de længe efter at det demokratiske Dogme har mistet sin Livskraft, dog alligevel bestræber sig for at holde Folkestyret oppe, selv om det ikke er i Overensstemmelse med den nye Tids Tanker om en ideel Samfundsorden. Dette Folkeevangelium er blandet med en Moral, der med et falsk Stænk af Følsomhed for Massernes Ret, har gjort Demokratiet til Menneskehedens endelige Maal og Grundpiller for al Civilisation. Det er holdt oppe ved Hjælp af den engelske Bonnerhed, der har givet sig Udslag i Bestræbelserne for at beholde Kristendommens Morallære efterat Englænderne har opgivet den kristne Religion ved deres inhumane Koloniseringspolitik. Det engelske Imperium vil engang forgaa — og Kommunismen er ude efter at tage Stikket hjem, og derefter overtage Fallitboet.

Niels Nielsen.

rike ble arrestert av de Gaulles politi demonstrerte Jordans menn utenfor den franske ambassade i London og krevet dem løslatt.

Videre omtales innsatsen under valgkampen i Smethwick, hvor altså partiets slagord «Don't Vote!» hadde slik suksess at Gordon Walker røk ut og den konservative Griffiths, som erklærte seg mot den farvede immigrasjon, ble valgt.

Ellers har det vært en rekke mindre aksjoner, som synes å tyde på stor både aktivitet og innsatsvilje.

Og inneværende år har da også som nevnt bragt Colin Jordans lille parti ny suksess, idet en lignende aksjon som den i Smethwick altså førte til at den uhedige Gordon Walker ikke bare falt gjennom også i den nye krets hvor han prøvet seg, Leyton, men dermed også måtte takke av som utenriksminister.

Vi nevnte i innledningen at det var skjønn enighet i alle de norske aviser om at valget måtte tydes som mistillit rent generelt til Labours politikk. Efter at det var skrevet, ser vi imidlertid at det i et telegram fra Aksel Zachariassen — vår gamle venn og motstander — i London heises nye signaler. «Likevel er det vel fare for at mannen i gata(!) har rett som sier at raseproblemet har vært avgjørende også her». Og på et Labourmøte ble det da også fra en rekke talere slått fast at «resultatene var forstemmende, men at det ikke var rimelig å ta dem som uttrykk for en generell anti-Labour-tendens».

Vel, det kan så være, men det kan nok snart bli både en anti-Labour og en anti-alleslags andre politikertendens hvis partipolitikerne ikke snart bøyer seg for folkets ønske når det gjelder det som har vært Colin Jordans store slagord: «Keep England white!»

Det er rart hvorledes denne nasjonalsosialismen som en skulle tro var så uendelig død og ferdig, påny brer seg bland ungdommen i så mange land. Vi må si at vi for vår egen del ingenlunde er så begeistret for alle de metoder som brukes av disse grupper, og i allfall er meget av det temmelig fremmed for norsk lynne, men på den annen side kan det heller ikke være noen hensikt å skjule det som foregår slik den norske presse gjør det. Vi vil derfor her som på andre områder søke å gi våre lesere et riktig bilde av situasjonen. I forrige nummer bragte vi en omtale av Lincoln Rockwell og hans National Socialist Movement. I et kommende nummer skal vi fortelle litt om lignende

Historie-skrivning —

(Forts. fra side 4)

Når historikeren, den virkelig begavete, kanskje geniale historiker arbeider i ubestikklig ærlighet anstrenger han seg til sin evnes ytterste bristepunkt, han forsøker å kombinere sitt kjennskap til de historiske fakta — eller hva som antas å være de historiske fakta — med sin **indre følelse** av hva som virkelig hendte og hva årsakene til det var. Det sies om særlige av naturens barn — som oftest tilhørende primitive naturfolk — at de aldri går vill, gjennom en sjette stiftinners dras de mot det sted de søker, skjult bak åser, fjell og villniss som de aldri før har gjennomtrengt. Vi har kanskje hørt om hvordan en hund eller katt ført til etsted langt borte finner hjem — ved instinktets hjelp, formoder man. Hvorfor skulle ikke et usedvanlig utrustet menneske — som en stor historiker unektelig er — fra naturens hånd ha mottatt **intuisjonens gave**?

Den store, den fødte historiker eier selv en statsmanns oversikt og evne — ellers ville han ikke være i stand til å se med statsmannens øyne, spore opp historiens skjulte veier og lønnganger, være den historiske dommer over statsmenn — for eksempel ved å peke på deres feiltagelser, som bare så altfor ofte er legio og bare overgås av deres — med respekt å melde: — dumhet. Ofte har alminnelige statsmenn — de fleste er alminnelige — vedrent lykketreff hatt hellet med seg i store foretagender og da blir de — i det minste for en tid — hyldet som **store statsmenn**. (Dette gjelder også generaler!) Ved å være forfulgt av uhell har virkelig store statsmenn (og generaler) ufortjent kommet i den situasjon å miste hodet — ikke billedlig talt men i den bokstavelige, fysiske betydning av ordet!

Den menneskelige faktor er nøklen til visse av historiens aspekter, noe som nok de fleste av oss er klar over. Men vi kommer alltid til slutt til et punkt hvor vi stiller overfor en **gåtefull faktor**, mystisk, uhåndgripelig. Helt fra antikkens dager taler vi om denne som **skjebnen**.

bevegelser i Frankrike, Argentina, Chile og Australia. Også Danmark har forøvrig en tilsvarende bevegelse. Danmarks National Socialistiske Arbejder Parti, hvis leder er Sven Salicath, og som utgir en stensiltet publikasjon som en fortsettelse av dagsavisen **FÆDRELANDDET**, og med samme navn.

Den hårde kjerne —

Forts. fra side 5

Da jeg møtte opp som vitne, fant jeg en sal full av alle Quislinghatere fra hele verden som satt og så på ham som et dyr fra en zoologisk have. En person som ikke hadde hatt ren samvittighet, en ukuelig tro på sin sak og sin misjon, ville ha falt sammen som en klut.

Quisling måtte forsøre seg selv. Vi som skulle forsøre ham var utsultet og redde fordi vi selv kunne vente oss nærsagt hva som helst av «Seierherrens justis». Og Quisling måtte være forsiktig og tenke seg vel om før han svarte på aktores uforskammete og provoserende spørsmål. Den minste uforsiktighet kunne føre hans kamerater inn i døden. Når en mann som Skancke kunne bli skutt, så behøvde man så visst ikke være noen forbryter for å få reisepass hinsides den gangen.

Quisling var en modig, rakrygget og moralsk personlighet som talte alle verdens «seierherrer» midt imot. (I parantes bemerket kunne det ha vært interessant å ha

«Det er bestemt i guders råd...» De antikke greske diktere næret stor ærefrykt for skjebnens makt og de bedømte historiske karakterers verd etter måten hvor på disse mennesker steg til indre storhet når de ble ofre for redslen og sorgen ved en tragisk skjebne.

Her kommer vi i berøring med visse moralske lover som bor i ethvert menneskes bryst og som derfor blir en etsende ild i vår samvittighet når vi forbryter oss mot dem. — — — Umoralske

mennesker forbrøt seg ofte mot historiens lover og den dag kom uvegerlig da historien satte disse mennesker på plass og dømte dem for historiens sanne domstol. Deres offeres hevn kunne ikke nå dem, men **historien** kunne. (Og måtte, fordi det er dens gudgitte oppgave). På denne måte anklaget og prøvet historien (tiltross for at den undertiden i all fall for en tid kunne ta feil) denne verdens mektige for Den Ewie rettferdighets høyesterett og fant dem skyldige.

— — — En viktig oppgave for historien er å peke på moralske lover av høyere slag enn de lover som gis av parlamentar, statsoverhoder, aristokrater eller proletarer: den guddommelige **verdensordens** lover, de hellige lover i en høyere verden, de lover som leder englers trinn og burde lede menneskets.

Kai Normann

sett hr. Høyesterettsadvokaten i en lignende situasjon).

Mytedannelsen om Quisling er bare såvidt kommet igang, og den vil nok fortsette til den velter både Schjødt og hans likesinnedes hatefulle angrep.

Hvor blir det av «seierherrenes» seier? Hvor blir det av den evige fred? Hva med F. N.? Hva med fredsutningen i Tyskland?

I dag har «seierherrenes» milliarder av krevende farvede foran seg, og Russland på lur bak ryggen.

Høyesterettsadvokat Knut Blom har anmeldt Wieseners bok i «Morgenbladet» og skriver blant annet:

«Men en hård kjerne vil der alltid være tilbake, og det er som representant for denne kjerne advokat Wiesener nu etter tvinger oss til å huske».

«Holder jeg meg da til innholdet og ikke til formen, må jeg uten videre erkjenne at forfatteren dels beveger seg langt utover de veier den vanlige kritikk mot landssvikoppkjøret har fulgt både i argumentene mot oppkjøret — og særlig — ved de innrømmelser han gir.

Disse innrømmelser er nemlig så vidtrekkende at de ikke bare tar brodden ut av megen tidligere kritikk, men også får en til å undre seg over at forfatteren ikke selv har trukket ytterligere konsekvenser».

Som tilhørende den såkalte «hårde kjerne» vil jeg på det bestemteste tilbakevise at Wiesener er vår representant.

Vi anser Wieseners innrømmelser for ydmygende og skadelige for det arbeid som drives for en revisjon av landsoppkjøret etter Forbundets anstendige retningslinjer.

Vi holder også fast ved at Quisling ikke er lovbrøter fordi Kongen brøt loven først.

Vi mener at Stortinget 1939 var ulovlig fordi det var selv-valgt og ikke folkevalgt.

Vi mener at mobiliseringen 1940 var ulovlig og illegal fordi mobiliseringssordren ikke er formet i Statsråd og ikke undertegnet av Kongen og ikke kontrasignert av forsvarsministeren.

Vi mener at avslaget på den tyske minister Braüers tilbud til Norge om såkalt «danske tilstander» var ulovlig fordi saken ikke ble behandlet i Statsråd og svaret ikke protokollert. Avslaget er ikke undertegnet av Kongen og ikke kontrasignert av statsministeren.

Vi mener at krigen i Norge har vært **illegal** fordi hæren ikke er satt på krigsfot ved noen ordre fra Kongen.

Vi holder oss til grunnlo-Forts. side 8

Seierherrens JUTSIS —

(Forts. fra side 1)

styrke, personlig uavhengighet, toleranse og fedrelandsfortjeneste at noen imøtegåelse av W. ville være utilbørlig. En drøfter ikke disse mensus innsats og innstilling på det plan W.'s bok ligger». Akk, ja san. Det er nesten som man får hamaroide fornemmelser

Og så truer han med en advarende finger: Hvis det virkelig er så at flertallet av de rammede huser samme tanker som W., og «erkjennelsen av deres feiltiln er så liten som W. formidler, må toleransebredden fra samfunnets side vesentlig innskrenkes. W.s bok er egnet til påny å skjerpe forsiktighet ved å slippe folk av denne kategori inn i offentlig administrasjon, skoleverk, presse og informasjonsvirksomhet».

Herr modeadvokaten har et adskillig mangefullt kjennskap til karakter, «styrke, personlig uavhengighet» og rakryggethet hos det flertall han finner å kunne uttale seg om. Best ville det være for ham i dette stykke å bli «forgått i taushet». Så får man heller fortsette å pludre sammen med Schjelderup jr. i NRK for det store publikum, ukresent og med toleranse.

*

«Dagbladet's sjefredaktør H. Sp. oppvurderer den av ham sterkt undervurderte bok (som koster 22 kroner) til å koste 47 kroner, og synes det er uhyrlig at W. kan mene at hvor det gjelder sauene, var NS heller spredere utstyrt (enn herr Seips klientell?), og at W. kan bla i siste Stortingsmelding om «Landssvikoppgjøret» som i en driftsberetning fra et stort anlagt fellesslakteri.

«Aftenposten» og «Nasjonen» forsøker å tie jutsis'en ihjel. Men sorenskriver Chr. Apenæs anmelder den i Fredrikstad som «en farlig velskrevne bok», og Benjamin Vogt har en stort oppslått anmeldelse i Farmand. Den er «et foruroligende skrift. Den beviser at under det kollektive oppgjør vi hadde etter krigen ble tildels stor urett gjort mot et betydelig antall mennesker..... W. trekker frem mange rystende eksempler på urimelig og urettferdig behandling..... W.s bok er meget leseverdig».

*

Og så kom Orvar Sæther. I «Folk og Land».

Men herom i neste nummer, som det heter. Enten det nu blir av meg eller en annen.

Det er egentlig derfor jeg skriver disse ord — og så får jeg ikke tid til mer. Man skal jo skrive selvangivelse også.

Das war eine grausame

Salbe, som tysken sier. Jeg har kjent Wiesener i 40 år og Sæther i over 30, så jeg skulle ha litt grunnlag for vurdering. Jeg liker dem begge, og vil nødig foreta noen mannevning.

Men så meget vil jeg si her, at Orvar Sæther er ute og gjør bjørnetjenester. Han får gjerne — i motsetning til meg — mene at W.s angrep på jutsisen er «veikt, famlende og unnskyldende». Jeg er for min del ikke enig i en del av W.s meninger — i hans syn på krigsbegrepet, og jeg synes han tøyter seg for langt, når han har innholdet av forhenværende straffelovsparagraf 86 «for øye». Og noe til.

Men Sæther misforstår ham ganske betraktelig hvor det gjelder Elverumsmyten og mobiliseringen. Han har heller ikke rett i det han skriver om W-klikken. Det var ikke noen W-klick, i ethvert fall ikke for W.s vedkommende. Jeg vet hva jeg skriver om. W. kjente hverken Terboven eller Bräuer. Han trakk ikke tyske trapper.

Albert Wiesener var og er uavhengig, anstendig — og modig. Han er ikke tilsalgs — noe man knapt kan si om en rekke av hans juridiske kolleger. Han viker ikke fra det han mener er rett — heller ikke der hvor han ville ha den ytre fordelen av å tilpasse seg makten og massen.

I dag diskuteres hans bok blant høyesterettsdommere og advokater, i studentegrupper, på gater og hjørner. Den har en misjon. Forgives var Stortingsets sandpåstrøying ifjor vår.

Den kunstige ro er blitt til uro — og uroen vil en dag øke til storm.

Storm på seierherrens jutsis.

Hans S. Jacobsen.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid: kl. 19.30.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

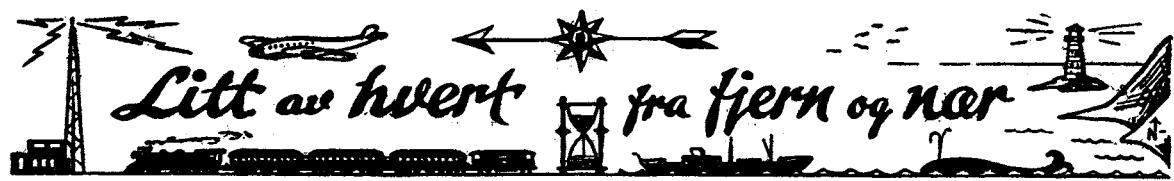
Tlf. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

NORSKE REPUBLIKANERE

Det har vært heller tynt med republikanere i Norges land siden alt kongerøret tok til og begeistringa steg — betegnende nok spesielt i den tid Kongen oppholdt seg i eksil. Forrest blant kongedømmets venner marsjerte Arbeiderpartiet slik at det på folkemunne kom til å hete «Det kongelige norske Arbeiderparti». Nå

ser det imidlertid ut til å stige opp minner om de gamle revolusjonære dager i arbeiderbevegelsens studenterforbund «Fritt Forum» som nå gir sin «prinsipelle tilslutning til republikken og foreslår regler for valg av president når den nuværende konge går av», for å sitere «Aftenposten». Det er ellers ikke så uformuftig det de halv- og helrøde studentene antyder ellers heller: «Skille av kirke og stat, innføring av referendum — utjevningsmandater til Stortinget». Men så er det naturligvis adskillig tøv også, som vi ikke skal bry leserne med.

*

SØR-AFRIKA OG INNVANDRINGEN

Ifølge en oppgave over innvandringen til Sør-Afrika de første åtte måneder av 1964 invandret 27.830 personer mot 21.163 i tilsvarende periode året før. I alt forlot 4.881 personer republikken i tilsvarende tidsrum mot

Den hårde kjerne -

Forts. fra side 7

vens § 31.

Der står: «Alle af Kongen udfærdigede Beslutninger skulle, for at blive gyldige, kontrasigneres. I militære kommando-Sager kontrasigneres Beslutningerne af den,

som har foredraget Sagerne, men ellers af Statsministeren eller, om han ikke har været tilstede, af det første af statsrådets tilstedevareren de Medlemmer».

Ingen av Kongens beslutninger fra 8. — 11. april er behandlet i lovlig Statsråd, og derfor er de beslutningene som er tatt ulovlige og ugyldige, og Kongen har skapt illegal krig og kaos i landet.

Eksil-Kongen i London har etter Grunnlovens § 17 ingen rett til å gi straffelover, og Stortinget hadde før Lov av 15. des. 1950 (Beredskapsloven) ingen rett til å overdra sin lovgivningsrett til Kongen. Det er å gi Kongen eneveldig makt og det strider mot det prinsipp som Grunnloven er bygget opp på. (Maktfordelingsprinsippet).

Derfor er alle eksillovene fra London ulovlige og ugyldige.

Quisling er skutt etter en ulovlig eksillov og tusener av nordmenn er vanæret etter de samme eksillover. Derfor er det vårt krav at eksillovene skal erklares ulovlige og landssvikoppgjøret revideres.

O. K.

4.951 året før. De fleste av innvandrerne kom fra Europa (14.116) og Afrika (12.304). Blant de siste var det 5.358 fra Rhodesia og 3.238 fra Zambia. (African Express). *

DET ER IKKE SÅ GREIT

å holde orden på saker og ting i meget demokratiske og negerglade aviser som «Dagbladet» heller. I et bedrøvelig telegram fortelles det om «hvit slavehandel med tenåringer» i Manchester. Slike stoff lar jo ikke bladet gå fra seg. Men ellers synes pussig nok etter telegrammet å dømme det verste å være dette at det var til pakistanere de hvite tenåringerne var blitt overlatt. Ingen rasehets, takk!

STRYKNINGER I HISTORIEBOKEN

Det er forresten ikke godt å være historielærer heller slik undervisningen må drives i de harde etterkrigstider da så meget må strykes og forfalskes. Hitlers tolvårige legale styre i Tyskland fremstilles som et forbryterkupp og fjernes av historien. Samme vei går Quislings femårige styre i Norge og — uten sammenligning forøvrig — Stalins styre i Sovjetsamveldet. Det strykes ganske enkelt av historien. Nå har også Krustsjov slått følge.

I telegrammer fra Moskva heter det at «nesten alt om Krustsjov er strøket i historiebøkene for ungdom i den høyere skolen i Sovjetsamveldet». Så en tør kanskje sende en beklagende tanke til ungdommen også, både den norske og den russiske som er under slik historisk dressur. Ellers tror vi nok noen hver av «de strøkne» kommer til å dukke opp igjen når det kommer tider med renere luft og større anständighet og sannhet også overfor historien.

FOLK OG LAND

Kierschowsgr. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:
Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land